

ДИМИТРИЈЕ МИЛЕНКОВИЋ

ПЕСМА ЖИВИМ ЉУБАВНИЦИМА

*Па ако с ума смејнусиџе драџе све,
и ако своје ѿеснике ѿрезресиџе,
нек боџ вам ојросиџи, ал' само
ѿошћујуџиџе дуџу у заљубљених.*

Хелдерлин

Мртви љубавници
мирују под земљом,
мирују под травом,
ја певам живим љубавницима,
њиховим младим телима.

Мртви љубавници
у доњим световима,
тела им израстају
у биље, у дрвеће,
у источну звезду,
њихове очи гледају
нашим очима.
Ја певам живим љубавницима,
њиховим раширеним рукама,
сновима који постају
свемир.

И кад путују,
кад чекају невеште даљине,
кад чекају осмех,
кад прогањају сузу
они су живи.

Могу да се смеју,
могу да пружају руке,
могу да дишу
као поноћни океан,
као младе животиње у трку.

Мртви љубавници спавају.
Њихово дисање је дисање сенки –
велики простор омеђен,
рањен звездама и празнином.
Они више не могу
да опозову своју смрт,
да кажу: „Чекам те животе!”
Они само дуго леже и ћуте.
Ако говоре вечерње воде,
ако увече чујете гласове,
ако увече чујете ветар
не заборавите мртве љубавнике
али певајте живим.

Далека звезда,
у коју су веровали
мртви љубавници,
почива са њиховим
вечним сном.
Ја певам живим љубавницима,
њихово просвитање,
тајновито буђење
расањивање је нове галаксије,
вртова тајни и одгонетања,
дослуха цветова,
светлости коју проносе
из дубина бића,
благовест је открића
новог живота.

Мртви љубавници
затворили су врата успомена.
Они неће прозборити:
„Сезаме отвори се,
хајдемо тамо где светли
Извор наде.”
Љубавници под земљом

неће пружати руке
према колевци,
чути благословене речи:
Мати моја,
неће се претворити у сан
кад оживи њихова машта.

Ја певам живим љубавницима,
њихова песма
поклоњена је и мом бићу.
Птицо запевај
слети на живи длан
топао од вечне наде.
Живи љубавници
остварују магичне видике сна,
благосиљају небеса
за сваки зрак лепоте свитања.

Мртви љубавници
једино живе у нама.
Док трајемо
и Еуридика је у нама
на таласима свемира
али не чује лиру Орфеја.

Живи љубавници знају да су на зрну песка
обале свемирског мора,
али верују у своју љубав.
Довољна им је стаза
која одводи у сунчани мај,
цвет који прозбори лепотом.
Зато загрљени живе.

Сад они измишљају децу,
кладе се у цео свет,
измишљају велику ружу вечери,
шарену лажу пејзажа.
Музика поља односи их
у далеки свет,
остају светови за себе.
Пишу мале историје
својих усана,
историје срца,

граде од чистог азура,
поленовог праха и пелуди,
будући дан.
Они дишу,
они дубоко удишу
ваздух пун притајеног
мошуса и пламена.
Мртви љубавници
постоје у својој тишини,
у својој изгубљености.
Постоји њихов ход
у слуху старица
које су чекале њихов повратак,
које чекају њихов повратак.
Њихово дисање је дисање сенки.

Ја певам живим љубавницима.
Сад они одлазе
у своје фабрике.
Понекад, за тренутак,
залутају у сновидне пределе.
Увече дуго седе
загледани у даљине,
загледани у своја лепа тела
и звезда падалица
оставља траг у њиховим очима.

Дању своје велике очи
препуштају таласу пролећа.
Пред ноћ запале ватре
на пропланцима,
одлазе у лепе пределе
иза града, иза година,
иза осмеха, иза снова.

За загрљене љубавнике
рађа се ново
велико јутро љубави.
Али они снију, мајко,
узнесени у свој сан.
Дотакнуће пелудне валове
крај сунчане обале,
којом су ходили у светлост.

Рашириће своја крила
за нови лет.
Мртви љубавници спавају
последњим сном без руба.
Крило Белог анђела
над њиховим колевкама
није њихов анђеол чувар.
Дубоко у свом бићу
ми чувамо мртве љубавнике.
У вечној опсени
да ћемо их загрлити
још један свети трен.

Мртви љубавници спавају
и њихово дисање је дисање сенки.
Ако говоре вечерње воде,
ако увече чујете гласове,
ако увече чујете ветар
не заборавите мртве љубавнике
али певајте живим.

Вечност њихове љубави
тек долази.